

MAXIM GORKIJ:

POVÍDKA.

ZTRACENÍ LIDÉ.

“Ovšem! Jak pak mohl bych hadrem nabíratí šáci (zelnou polévku)? ... Ačkoliv jsi četl a přemýšlel a já nedělal ani jedno ani druhé, přece daleko jsme nešli...”

“Táhni k čertu!” zvolal Kovalda.

Jeho rozmluvy s Objedkem vždycky takto končily. Vůbec jeho řeči bez učitele — sám si toho byl vědom — pouze vzduch kazily a rozplývaly se v něm, aniž by byly oceněny a vzbudily pozornost; avšak nemluvití bylo mu holou nemožností. Také nyní, vynadav svému společníkovi, cítil se opuštěným uprostřed svých lidí. A mluvití se chtělo a proto obrátil se k Simeovu s otázkou:

“Nu, Alexěji Maximoviči, kde pak ty skloníš svoji šedou hlavu?”

Stařeček dobromyslně se usmál, přešel si rukou nos a pravil: “Ne vím... uvidím! Naše vše jest maličká; vypiju sklenku a dám si nalít!”

“Úkol ten jest důstojný, ač prostý!” pochválil ho rytmistr.

Simeov po krátké pomlčce doložil, že zařídí se ze všech nejdříve, jelikož ženy ho velice milují. Byla to pravda: stařeček tento měl stále dvě nebo tři milenky mezi prostitutkami, které vydržovaly ho dva i tři dny za sebou ze svého skromného výdělků. Často ho tloukly, on však choval se k tomu stoicky; silně ho štíleli z jakési příčiny nemohly, bezpochyby proto, že ho litovaly. Byl vášnivým milovníkem žen a vypravoval, že ženy zaviniily všechna jeho neštěstí v životě. Jeho blízké styky se ženami a ráz těchto styků s nimi potvrzovaly se též částími nemocení, jakož i oblekem, jenž byl vždy dobře spraven a mnohem čistší, nežli oblek jeho soudruhů. A nyní, sedě na zemi u dveří nočníchárny v kruhu svých soudruhů, začal chvátavě vypravovati, že již dávno zve ho Ředřka k spoluzítí, on však že k ní nepůjde, jelikož nechce opustiti společnost.

Poslouchali ho se zájmem a ne bez závidosti. Ředřka znal všichni, neboť bydlela na blízkou pod kopcem a teprv nedávno odseděla si několik měsíců za druhou krádež. Byla to “ztracená” kojná, vysoká a tlustá vesnická žena, se zdo-banou tvář, a velmi hezkýma, ač stále opilýma očima.

“Eh, ty starý čerte!” spílal mu Objedok, dívaje se na spokojeně se usmívajícího Simeova.

“A proč mají mne rády? Jelikož vím, od čeho žije jejich duše...”

“Skutečně?” zvolal tázavě Kovalda.

“Dovedu je přiměti k tomu, by mne litovaly. A žena, když někoho lituje, z lítosti ho třeba zařízne. Plač před ní, pros ji, aby tě zabila a slituje-li se nad tebou, zabije tě...”

“Zabiju někoho!” oznámil rozhodně Martjanov, usmívaje se svým pochmurným úsměvem.

“Koho?” tázal se Objedok, usedaje od něho stranou.

“Kohokoliv... Petunnikova... Jegorku... nebo třeba tebe!”

“Proč?” tázal se Kovalda s velikou zvědavostí.

“Chei na Sibír... Již mne všechno omrzelo... jest to ničemný život... Tam se již dovím, jak třeba žít...”

“Ano, tam ti to ukážou podrobně,” souhlasil melancholický rytmistr.

O Petunnikovu a bližším se vypuzení z nočníchárny více se nemluví. Všichni byli již přesvědčeni, že vypuzení jest na blízku — ve vzdálenosti asi dvou, tří dnů, a považovali za zbytečně mučiti se

úvahami o tomto tematu. Rozhovorem o tom stav jejich by se nezlepšil a konečně nebylo ještě chladno; ačkoliv začalo již deštivé počasí, bylo přece možno spáti na jakémkoliv kousku země za městem.

Rozloživše se v kruhu na trávě, tyto lidé vedli lenivě nekonečné hovory o různých věcech, volně přecházaje od jednoho tematu ke druhému a věnujíce tolik pozornosti cizím slovům, mnoho-li jí bylo třeba, aby mohli bez přerušení pokračovati v hovoru. Mlčení bylo nudné, avšak také pozorné poslouchání nebylo. Tato společnost ztracených lidí měla jednu přednost: v ní nikdo nečinil si násilí, chtěje se zdáti lepším nežli skutečně jest a nenutil ostatní k takovému násilí nad sebou.

Srpnové slunce pečlivě prohrálo hadry těchto lidí, kteří nastavili mu svá záda a nečesané hlavy — chaotické spojení říše rostlinné s nerostnou a zvířecí. V koutech dvora rostl pyšný burjan; vysoké lopuchy s pevnými ostny a ještě jiné zbytečné rostliny bavily zraky nikomu nepotřebných lidí...

Mezitím v krémě Vavilova odehrál se tento výstup:

Petunnikov mladší vstoupil do ní volným krokem, rozhlédl se kolem, zamračil se opovržlivě a pomalu stáhnuv s hlavy šedou čapku tázal se krémáře, jenž uvítal ho netivou poklonou a přivítivým úsměvem:

“Jste Jegor Těrentěvič Vavilov?”

“Ovšem!” odpověděl poddůstojník, opíraje se o nalévací stůl oběma rukama, jako by se chystal ho přiskočiti.

“Mám s vámi co dělat,” oznámil Petunnikov.

“Velice mne těší... Raďte do pokoje!”

Oba vstoupili do pokoje a posadili se: host na pohovku z voskovaného plátna u okrouhlého stolu, hospodář na stoličku naproti němu. V jednom koutě komnaty hořela lampa před velkou trojdielnou kapličkou a na stěně vedle ní také visely svaté obrazy. Jejich řízy byly jasně vycištěny a leskly se jako nové. V komnatě, těsně zastavené kufrý a rozmanitým starým nábytkem, zapáchalo to dřevěným olejem, tabákem a kyselým zelím. Petunnikov znovu rozhlédl se kolem a zase zkrivil tvář.

Vavilov se vzdechem podíval se na svaté obrazy, načež oba navzájem upřeně podívali se na sebe a oba učinili na sebe navzájem dohrý dojem. Petunnikovu zalíbily se otevřené-zlodějské oči Vavilova, Vavilovu pak otevřená, chladná a rozhodná tvář Petunnikova se širokými, pevnými lícemi kostmi a hustými, bílými zuby.

“Nu, vy zajisté mne znáte a víte již napřed, o čem budu s vámi mluvit!” začal Petunnikov.

“Stran žaloby... tak aspoň předpokládám,” pravil uctivě poddůstojník.

“Zajisté! Rád vidím, že neděláte žádných okolků a postupujete přímo k věci, jako člověk přímé duše,” povzbuzoval Petunnikov společníka.

“Vždyť jsem vojákem,” pravil skromně tento.

“Jest to hned viděti. Takž budeme jednatí prostě a otevřeně, abychem vše co nejdříve skončili...”

“Toho právě si přeju.”

“Dobrá tedy. Vaše žaloba jest zcela oprávněná a vy ji ovšem vyhrajete, což považuji především za svou povinnost vám oznámiti.”

“Pokorně děkuji,” pravil poddůstojník, mrknuv očima, aby zakryl v nich úsměv.

“Ale povězte mně, proč napadlo vám hledati známost s námi, vašimi nastávajícími sousedy, tak ostře... přímo u soudu?”

Vavilov pokrčil rameny a mlčel.

“Bylo by bývalo mnohem lepší, kdybyste byl přišel k nám a urovnal všechno po dobrém... Co myslíte?”

“Bylo by to ovšem příjemnější... Vidíte... jest zde jeden háček... nejednal jsem o své vůli... ale dle návodu... Potom jsem seznal, jak bylo by to lepší, ale bylo již pozdě.”

“Tak... Myslím, že nějaký advokát vás ponaučí?”

“Ano, bylo něco takového...”

“Aha! Nu, chcete tedy vše skončiti smírem?”

“S největší radostí!” zvolal voják.

Pěťunnikov na chvíli umkl, podíval se na něho a otázal se najednou chladně a suše:

“A proč si toho přejete?”

Vavilov neočekával takové otázky, proto nemohl ihned odpovědět. Dle jeho náhledu byla to prázdňá otázka a voják, u vědomí své převahy, usmál se ve tvář Pěťunnikova syna.

“Známo proč... Člověk má se starati, aby s lidmi žil v pokoji.”

“Nu,” přerušil ho Pěťunnikov, “vše má se zcela jinak. Vy, jak vidím, jen nejasně chápete, proč chtěl byste se s námi smířiti... Povím vám to.”

Voják byl poněkud překvapen. Tento hoch celý oblečený do kostkovaného obleku a dosti směšný v něm, mluvil tak, jak mluvíval kdysi velitel setniny Rakšín, jenž v zachvatu zlosti vytloukal prostým vojínům najednou tři zuby.

“Vy musíte se smířiti s námi především proto, že sousedství s námi jest vám velice výhodným! A výhodným jest proto, že budeme míti v tovarně nejméně stopadesát dělníků — i více. Jestliže sto z nich po každé týdně výplatě vypije u vás po sklence, prodáte za měsíc o čtyři sta sklenice více, nežli prodáváte nyní. Vzal jsem nejmenší počet. Potom máte jidelnu. Jak se zdá, jste chytrý a zkušený člověk a uvažte tedy sám výhody našeho sousedství.”

“Máte pravdu!” kývnul hlavou Vavilov; “věděl jsem to.”

“Nevadí. Smířme se tedy...”

“Jest mně velice příjemným, že tak rychle spějete ku konci. Přinesl jsem prohlášení k soudu, kterým žádáte, aby žaloba proti mému otcí byla zastavena. Přechtíte si je a podepíšte.”

Vavilov okrouhlými očima podíval se na svého společníka a zachvěl se, tuše cosi nejvyšší oškřivého...

“Dovolte... podepsati se? Jak to?”

“Napišete prostě své křestní i rodinné jméno,” vysvětloval Pěťunnikov, ukazuje prstem místo, kde bylo místo pro podpis.

“Ne—co to znamená? Nemluví o tom... Věděl bych pouze rád, jakou náhradu čehete mně dát za tento kus pozemku?”

“Vždyť pozemek tento nemá pro vás ceny!” upokojoval ho Pěťunnikov.

“Jest však mým!” zvolal voják.

“Ovšem... mnoho-li byste tedy chtěl?”

“Třeba tolik, mnoho-li udáno jest v žalobě,” oznámil nesměle Vavilov.

“Šest set?” Petunnikov máce se zasmál. “Ah, vy jste podivín.”

“Jsem v právu... Mohu požadovati třeba dva tisíce... Mohu státi na tom, abyste zeď strhli... Tak také chei... Cena v žalobě uvedená jest velmi nízká... Chei, abyste zeď strhli!”

Pokračoval.

Poměry ve velkých městech se stále horší, mzdy klesají, hledání práce se stává obtížnějším. Kdo může, a nehledí si zaopatřiti šťastnou a neodvislou budoucnost v čas, ten je svým a rodiny škůdcem.

Zaopatřte se v čas koupí farmy, která vám poskytne nejen živobytí, ale zachová i kapitál na stará kolena a prodlouží váš život.

Za \$400 koupíte malou farmu ve Virginii, pověstně svým zdravým, mírným podnebím, o 25 akrech, a pěkným malým domkem, na níž můžete pěstovati zeleninu a ovoce, aneb chovati drůbež. Farmy ty nalézají se 2 míle od Waverly, krásného malého města na N. & W. dráze.

Ve Virginii nalézá se již několik zdárně zkvétajících českých osad. Pište si o podmínky a další podrobnosti.

Chcete-li koupiti větší obilní farmy v jednom z nejlepších států, máme je v Lyman okraju v Jižní Dakotě, v okolí Presho, podél odbočky C., M. & St. P. dráhy. Okres ten jest znám svou znamenitou krmou, která po několik posledních roků obdržela na výstavě státní vždy první cenu. Nabízíme vám menší již zařízené farmy o 80 a 160 akrech jakož i 200 sekcí nejlepší půdy, z nichž každá stopa může být vzdělána, za \$13.50, \$14.50 a \$15.50.

Třetina aneb polovice k složení hotově, ostatní na splátky dle přání. Pozemky tyto vstupnou o 100 až 200 procent, jakmile odbočka dráhy bude dokončena. — Máme též na prodej vzdělané farmy a pozemky v Kansasu, Michiganu, Missouriu, Minnesotě, Oklahomě, Ind. území, Sev. Dakotě a Texasu. Pište o ceny a popla. Na odpověď přiložte poštovní známku.

Přejete-li si vyměnití farmy za chicagské majetky, aneb tyto za farmy obraťte se na nás. — Potřebujete-li dobré a spolehlivé dělníky, posloužíme vám. Vůbec jsme k vašim službám v jakýchkoli záležitostech, jež vyžadují rychlé a spolehlivé jednání.

Česká Emigrační Pozemková a Pracovní Kancelář,
294 Blue Island Ave., Chicago, Ill.

Ceny pro
hledatele domovů
po
Illinois Central dráze
do

míst v Minnesotě, Severní Dakotě a kanadském severozápadu. Lístky na prodej každý úterek po dobu letních měsíců za jedno jízdové více \$2.00 za okružní cestu, platné na 21 den ode dne prodeje.

Osobně provázený výlet pořádaný bude z Omahy 15. května do Sentinel Butte, Billings Co., Sev. Dakota. Vlaky vyjedou z Omahy v 8 hodin ráno a v 8:30 hodin večer.

O ceny a bližší podrobnosti ptejte se v č. 1402 Farnam ul., nebo pište

SAMUEL NORTH,

District Passenger Agent, - Omaha, Neb.

Bulletin Union Pacific červen 1906

Jedno jízdové za okružní cestu na severozápad: K průlivu Puget a do Portlandu, přímo. S návratem přes Californii, \$12.50 dodatečně. Lístky se prodávají od 18. do 22. června včetně. Platny na dobu 60 dní.

Do Californie, Portlandu a k průlivu Puget: Každodenně levné výletní ceny až do 15. září, použití možno různých drah, platny až do 31. října.

Do Californie a nazpět: Ještě nižší ceny od 25. června do 7. července včetně; návrat přímo aneb přes Portland.

Do Colorado a nazpět: Každodenně až do 30. září, jedno jízdové více 50 ct. Ještě nižší ceny u příležitosti velkého ajezdu Elku v Denveru. Lístky na prodej od 10. do 16. července včetně.

Zvláštní ceny pro hledatele domovů každé úterý od řeky Missouri do Kansasu a Nebraska, též 1. a 3. úterý do Jižního Platte Valley a míst v Colorado, Utahu, Wyomingu, Montanu, Oregonu, Washingtonu a Idaho. O úplné informace ohledně domovů o 160 akrech rolnických a mlékařských pozemků, požádejte v

City Ticket Office, 1324 Farnam St.
Phone Douglas 334.